

Kosztói Lap

Búcsúznak a nyolcadikosok

Búcsúbeszéd

Köszöntök mindenkit a 2019-es 8. évfolyam nevében.

Hemingway szavait idézve:

Régi harcok, régi, kopott könyvek

Derű, mosoly, néha fájó könnyek

Múlik minden, rohannak az évek

Búcsút mondunk, múltó diákévek.

A fenti szavak hallatán szerintem mindünknek eszébe jutott az elmúlt évek legkedvesebb emlékei.

Például mikor először léptük át az iskola kapuját. Még félelem lakozott a szívünkben.

Vagy mikor megírtuk az első dolgozatot, ami persze mindenkinek jól sikerült, mert könnyű volt.

Vagy mikor célvonalakat léptünk át győztesként.

Sok mindenben keresztülmentünk ebben a 8 évben.

Szinte hihetetlen, hogy ma szolt utoljára a csengő szó nekünk. Hogy az új tanévet már egy másik épületben, más emberek közt, az ismeretlenben kezdjük.

Eddig talán bele sem gondoltunk, hogy ez mit jelent.

Köszönjük hát szüleinknek, hogy támogatva segítették végig eddigi életünk apró részleteit.

Búcsúzunk hát kedves tanárainktól, akik végig kísérték 8 évünket.

Búcsúzunk hát kedves diáktársainktól, akikkel, reméljük, életre szóló barátságokat kötöttünk.

Búcsúzunk hát az általános iskolától. Ahonnan most utoljára lépünk ki kisdíakként, azon a kapun ahol elsőben még félénken léptünk be.

Hegyesi Vivien, 8.a.

Most elköszönök

Nincs sok hátra. Elmegyek. Az iskola honlapján, ahol folytatom, számláló jelzi – nap, óra, perc, másodperc – mennyi van még hátra. És most azt mutatja, nincs több idő.

Járom a folyosókat, nap mint nap ugyanazok az arcok jönnek szembe velem, egymásra mosolygunk, és tovább megyünk. És Ti nem tudjátok, mit gondolok.

Te, aki megtanítottál írni. Nem tudod, hogy csak a neved hallatán is mosolyog a szívem. Olyan mélységes szeretetet érzek irántad, hogy bármilyen jó eredményt érek el, azonnal el akarom mondani Neked.

Te, aki megtanítottál számolni. A betonbiztos alapjaimat köszönhetem Neked, és hogy ennyire kedves nekem az a tárgy, amivel oly sokan hadilábon állnak.

Te, aki levezényeled az énekórákat. Mióta folyamatosan énekeltetsz, ráébresztettél, hogy milyen csodás baritonom van, és azt nem szabad titkolnom.

Te, aki megmozgatsz minket. Nem tudhatod, mennyire tisztellek, amiért a szabadidődet is arra áldozod, hogy elcipelj minket mindenféle versenyekre. Nem egyszerűen lezavarod az órákat, ahogy oly sok helyen teszik, nem is jutott épp ezért eszembe, hogy ellóggjam azokat.

Te, aki bemutattad a múltat. Ha nem szeretném ennyire a számokat, minden bizonnyal azon az úton mennék tovább. Számtalanszor olvastam hozzá, amit órán Tőled hallottam. És ha valaki most megkérdezi, gondolkodás nélkül vágom rá: a történelem témájú regények a kedvenceim.

Te, aki a számomra egyetlen valóban utálatos tárgyat tanítod. Fogalmad sincs róla, hogy az utolsó pillanatig, amíg úgy tűnt, szabadon választhatok egy tárgyat a szóbelire, a Te tárgyat választottam volna. Olyan sokat és kemény kézzel követeltél, hogy most kihúzhatom majd magam biológia órákon.

Te, aki csak alig egy éve tanítod azt, ami nekem szenvedély. Hálás vagyok Neked, mert ha magabiztosan is mozgok játékfejlesztés terén, ha a többedik

programnyelvet tanulom is, Te vagy az, aki azt tanította meg nekem, amit tőlem számon kérték a tagozaton, ami sokáig első helyen állt a listámon. Nélküled néztem volna, mint Rozi a moziban.

Te, aki jól tudod, hogy a színes ceruzát is csak írásra tudom használni. Megtanítottál arra, hogy ha valamiben nem vagyok jó, ha egy tárgy nem fekszik nekem, csak plusz munkát teszek bele és az igenis sokat számít, azt is értékelik.

Te, aki nem választhattál és minket kaptál. Nem volt könnyű dolgod a sok év alatt. Köszönöm, hogy nem dobtad be a törülközőt! Köszönöm ebben az utolsó tanévben a vak bizalmat, hogy amikor újra meg újra hiányoztam, elhitted nekem, hogy nem a szófán heverészek otthon!

Te, aki megtanítottál külföldiül beszélni. Mindenhová bátran mentem és álltam elé bármilyen megmérettetésnek, olyan magabiztossá tett a tudás, amit Tőled kaptam. Tudom, hogy tudod, hogy ahová megyek, nem kispályások között folytatom. Ezért is olyan elképesztően jó érzés, miután ott is felmérték a tudásom, hogy a legjobbak között leszek.

Te, aki egy olyan világba vezettél be, amiről azonnal tudtam, hogy ez kell nekem. Nem mondtam Neked, hogy az országban az első 6 diák között vagyok, akit a Műszaki Egyetemen Ezüst Bagoly diplomával tüntettek ki a fizika tanulmányaiért. Megszeretted velem annyira, hogy célirányosan ezt a tagozatot választottam továbbtanuláshoz.

Te, akit megmosolyogtunk, amikor megérkeztél. Az iskolapadból jöttél és inkább tűntél közülünk egynek, mint holmi nagytudásúnak. Fogalmad sincs, mit tenne Veled jó Anyám, ha a kezei közé kerülnél. Szerinte varázsló vagy. Érkezésed előtt azt hittem, hogy ha van valami, amit sosem fogok szorgalommal sem elérni, az a magyar nyelv helyes használata. Sok hiányzik még ahhoz, hogy igazán jó legyek, de Neked köszönhetem, hogy egyre jobban meg tudom fogalmazni, amit akarok.

Te, akitől a legtöbbet kaptam. Jól emlékszem, hogy nyüszített mindenki, amikor megérkeztél. Rajongtam a betonkemény módszeredért és ma Neked

köszönhetem, hogy ilyen bitang jó matekos vagyok. Neked köszönhetem, hogy az álomiskola álomtagozatán folytatom. Vakok között a félszemű a császár, tartja a mondás. De az érzés, mikor a szóbelin 6 szaktanár dicsér szembe a hibátlan szóbelidért, felülmúlhatatlan. Az, hogy műszaki pályán akarom folytatni, számomra rég egyértelmű. Az, hogy egyre inkább valósággá válik, a Te érdemed. Köszönöm Neked!

Te, aki ezt a kócerájt vezeted. Rád nézek és elszégyellem magam. Annyi éve vagy itt és én egyszer sem mentem oda hozzád, hogy azt mondjam: De jól csinálod! Ha valaki az irodádban felkeres, borítékolhatod, hogy panaszra megy. Sajnálom. Elfogadsz tőlem most egy egyszerű, ám őszinte köszönömöt?

Most elköszönök. Jók legyetek!

Paz Lighuen Belian, 8.b.

Búcsúbeszéd

Üdvözlök minden kedves vendéget és itt megjelentet!

Ez a nyolc év is eltelt. Nehezen, de túl vagyunk rajta. Olykor szomorú, de inkább vidám volt ez a hosszú időszak. Életre szóló barátságokat kötöttünk itt, amiket reméljük, nem fogunk veszni hagyni.

Rövidke életünk alatt ez a második intézmény, amit elhagyunk, reméljük, sokunknak nem is az utolsó. Jóból és rosszból is volt elég, megtudtuk azt is, milyen érzés megbízni valakiben, és milyen, ha legjobb barátból hirtelen ellenség lesz.

Nyolc év alatt sok mindent megtanultunk, aminek később is hasznát vesszük. Tapasztalatok tömkelege zúdult ránk, emiatt úgy éreztük, hogy minimum húsz évet öregedtünk. Dolgozatok, felelések, kompetenciák vették el időnket és kedvünket, de voltak különféle kirándulások, erdei iskolák és egyéb más programok is, amik a tanárok szervezése és kitartása nélkül nem jöhettek volna létre. Tőlük nem csak elméleti dolgokat tanultunk, hanem azt is, hogyan viselkedjünk társainkkal, hogyan alakítsuk kapcsolatainkat. A sok veszekedés ellenére most békével búcsúzunk.

Köszönjük szépen Szüleinknek, Tanárainknak és Diáktársainknak, hogy sok jó élménnyel gazdagították mindennapjainkat és elkísértek Minket ezen a hosszú úton!

Doba Zéna, 8.b.

Búcsú

8 éve szeptemberben, mikor először idejöttünk,
Nem gondoltuk, hogy később mennyi jó emléket hagyunk mögöttünk.

1. Osztályban még nagyon féltünk.

A gondolat, hogy 8szor ennyit kell túlélnünk,

Megőrijtett minket, bár nem is értem miért.

Hiszen valaki mindig óvott és kísért.

Dolgozatok, felelések egymás hegyén, hátán,
Most könny szökik szemünkbe a célvonal láttán.

8 éve még nem gondoltam arra mi lesz ezután,
Mégis céltudatosan búcsúzunk az iskola udvarán.

Szalkai Viktória, 8.a.

Nyolc évnek is vége lett

2011-ben léptük át az iskola kapuit. Sok reménnyel, és sok-sok új ismerőssel kezdtük. Minden évben újabb élményekkel lettünk gazdagabbak.

Másodikban Patrik arcnyomát találtuk a sárban. Harmadikban a One Direction volt az álmunk. Negyedikben szellemet idéztünk, amin eléggé betojtunk.

Ötödikben Lajos bá' elől menekültünk. Hatodikban Kincsesbányán mirelit pizzát mikroztunk. Nyolcadik évünkben jöttünk rá arra, hogy a neheze még csak most következik. Bár a felvételit megnyertük, de azt is túléltük. Nagyon féltünk, de mindenkinek sikerült.

Most könnyes szemmel veszünk búcsút tanárainktól, barátainktól. Reméljük, még látjuk egymást, de addig mindenkinek jó utat kívánunk.

Köszönjük a sok támogatás és segítséget!

Hiányozni fognak.

Horváth Adél Brigitta, 8.a.

Édes iskolám

Itt töltöttem nem kevés évet, és így nyolcadikos fejjel visszagondolva, egész szép emlékekkel rendelkezem az iskolámról.

Elsőben minden nehezen indult. Értem ezt az ismerkedésre és a barátok megszerzésére. Úgy tartják, hogy az idő minden emléket megszépít, és ez így is van.

Abban is biztos vagyok, hogy ha 20-30 év távlatából visszagondolok minderre, az itteni tanárokra, a barátaimra, akkor csak szép és jó emlékek fognak az eszembe jutni. Nem fognak eszembe jutni a rossz dolgotok, veszekedések. A közelgő ballagás is biztos mély nyomot hagy majd bennem. Elhagyom azt a helyet, ahol „benőtt a fejem lágya”, megtanultam írni, olvasni és számolni, szereztem egy „második családot”.

Biztos vagyok abban is, hogy lesznek olyanok akik hiányolni fognak minket, hogy nincs itt az az ominózus 8.B osztály, és lesznek olyanok akik örülnek majd annak, hogy már nem vagyunk itt.

És lehet hogy egymást is hiányolni fogjuk egy kicsit, együtt töltöttünk 8 évet és ezután Budapest különböző részeiben fogunk tanulni, egymástól függetlenül. Nehéz és fájó lesz a búcsú.

Oláh Richárd Márton, 8.b.

Emlékezés

Mivel idén ballag el az utolsó évfolyam, akiket még Stöckert Győző vett fel, az iskolaújság második felében Róla szóló visszaemlékezéseket közlünk.

Visszaemlékezés egykori igazgatómra, Stöckert Győzőre

Neve hallatán nem csak a történelemtanítás, diákjainak hibátlan névismerete jut eszembe, hanem a külföldi diákutakhoz, csereüdültetésekhez írt közös pályázatírások is. Minden egyes forintért meg kellett küzdeni, legyen az önkormányzati, vagy állami pályázat. Akárcsak ma is.

Az a szeretet, amellyel indította, vagy éppen fogadta az utazó diákcsoportot Ferihegyen repülőútjaink alkalmával, vagy a vonatos utakon a Keleti pályaudvaron, soha nem feledhető.

A számtalan külföldre tervezett, s megvalósított tantestületi kirándulás, amelyet mindig úgy gondolt ki, hogy a tanévzárás után már indulhattunk is. Szeretett utazni, szerette kollégáit, odavolt az európai kultúráért, ezt így együtt a közös kirándulások alkalmával kamatoztatta.

Főleg Ausztriát, azon belül is Burgenlandot érezte közelállónak magához, hiszen soproni születésű volt. Szülővárosát többször útba ejtve jutottunk el Fraknó várába, vagy Kismartonba a Haydn örökséget kutatva.

Történelmi tájékozottságával mindig gazdagította ismereteinket. A „Hűség városát” mindenki azonnal meg tudja nevezni közülünk.

Elismerte az idegennyelvek tudásának fontosságát. Bár maga németül értett, beszélni csak keveset tudott. Azért nem lehetett őt eladni a halpiacon! Szíve csücske mégis Olaszhon volt, melyet családjával is, velünk is bebarangolt utazásai alkalmával. Imádta minden szegletét Velencétől Rómáig, a Garda-tótól Toscanáig. Ha Velencében jártunk méltatta szépségét, de Firenzét sem

hagyhatjuk ki! – mondta. A következő útba biztosan betervezte a reneszánsz kultúra másik fellelegvárát is.

Elvitt minket Erdélybe, Horvátországba, Csehországba, Németországba, Svájcba, a BE-NE-LUX körútra is, a számtalan olasz út mellett. Ki tudja, hogy nélküle eljutottunk volna-e ennyi csodaszép helyre.

Személyes emlékeim közül a legszebbek, amelyek vele kapcsolatosak, részint utazásokhoz kötődnek. Azt az együtt töltött 10 napot, csereiskolánk kapcsán a város 700 éves évfordulója alkalmából, soha nem felejttem el Füssenben.

Sokunk számára felejthetetlen marad a horvátországi közös hajókázás az Adrián, mikor is Rovinjban egy hosszú esti alkudozás után sikerült megállapodnunk az út általunk is megfizethető árában. De a Plitvicei kirándulást a vízesésekhez se hagyhatjuk ki.

Mint ahogy a svájci Alpokban Chamonix-ban azt a pillanatot sem fogom elfelejteni, mikor a tantestületünket a felvonó felvitte 3000 méter magasba, s ott örültünk együtt 3 ország határán.

A római út is feledhetlenné vált! Nem csak azért, mert a szívem alatt hordtam kisfiamat. Mély benyomást tett rám a város környéke: A Villa D'Este csodás szökőkútjaival a Tivoliban, Ostia, Róma egykori kikötővárosa. És Montecassino a bencés monostor is.

Ha jól belegondolok, számtalan könyvtárba, templomba, várba, kolostorba, múzeumba vitt el bennünket, amelyek felkeresésével mind-mind gazdagabbak lettünk, ismereteink gyarapodtak.

Emberileg nagyon megérintett, hogy kisfiam megszületése után a lakásunkban felkeresett minket, s a gyermekemet, s engem ajándékkal köszöntött. Mint ahogy az is, mikor egy péntek délutáni porszívózást abbahagyva, közölte velem a telefonban, hogy miniszteri kitüntetésre terjesztett fel.

Legemberibb gesztusa mégis az volt, hogy sosem felejtette el megkérdezni, hogy vannak a szüleim, a családom.

Sokunk számára példaértékű, humánus vezető, tanár, édesapa, férj volt egy személyben.

Doszpodné Fidel Klára

Stöckert Győzőről, Győző bácsiról

KÖVETKEZETES, SZIGORÚ, TERMÉSZETES, TÜRELMES

Ezzel a négy szóval tudnánk jellemezni, ha Rá gondolunk. Ő volt számunkra a nagybetűs TANÁR!

Állandó értékeket képviselt, kisdíakként és majdan felnőttként is felnéztünk rá. Pozitív személyisége nyugalmat és biztonságot árasztott felénk.

Fiatalos lendülettel tanított, lelkesedéssel, átéléssel adta át a történelem különböző korszakait, mindig figyeltünk az óráin. Mikor megtudtuk, hogy hetedikben az igazgató úr lesz a történelem tanárunk nagyon megijedtünk, de ahogy teltek-múltak a hónapok megismertük egymást és inkább nem feszegettük a határokat. A felelések alkalmával nem izgultunk, mert tudtuk, hogy a rejtett tudást is látja bennünk és nem a negatív jegy adása volt a lényeg, hanem, hogy kicsalogassa belőlünk a tananyagot. Nagy tapasztalata segítette, hogy meglássa bennünk, ami hirtelen nem jött a felszínre, addig tette fel a kérdéseit, míg eszünkbe nem jutott a helyes válasz.

Személyiségével, megjelenésével kivívta a tiszteletet és a figyelmet, ha belépett a tanterembe nem volt szüksége arra, hogy fegyelmezzon, elég volt a jelenléte ahhoz, hogy az osztály rendezetten várja a történelemóra kezdetét.

Rendkívül gyermekcentrikus volt, bármikor, bármivel fordulhattunk hozzá, segített megoldani a problémáinkat. Türelemmel hallgatott végig minket és próbált megoldást találni. Az osztályközösségen belül lévő emberi problémákat, konfliktusokat is észrevette, illetve ezek kezelésére konkrét tanáccsal szolgált.

Elballagott diákként az évek múlásával, ha visszalátogattunk az iskolába emlékezett ránk, pedig hányan elballagtunk a munkássága alatt...

Példaértékű ember volt!

Szeretettel gondolunk rá a mai napig:

Havaj Beatrix és Baranyi Dorottya, 2000- ben ballagott diákok

Aki jobbat tette a világunkat – Édesapám emlékezete

Érzésekről írni a legnehezebb. Főleg, ha azok az érzések még mindig erősen élnek. Nehéz tehát Apámról írni.

Elfogult leszek, nagyon. Ami az ő „hibája”. Apámat, vagy ahogy sokan ismerik, Győző bácsit nem lehetett nem szeretni, nem lehetett nem tisztelni. Rengeteget tett azért, hogy így legyen. A családjá mellett ugyanis az iskola volt az élete.

Nekünk ő volt az Apa és ő volt az Igazgató. Így nagybetűvel. Azért, mert mind a két téren tökéletes volt. Mi annak láttuk, éreztük. Otthon is, az iskolában is. Tökéletes Apa volt, akire minden körülmények között számíthattunk. Ösztönösen tudta, mikor, mire van szükségünk: amikor kellett segített, amikor pedig arra volt szükségünk, hagyta, hogy magunk alakítsuk a dolgainkat, végső soron pedig a sorsunkat. Egy valódi példakép volt. Talán ezért lehetett ő a tökéletes Igazgató archetípusa is. Érezte, és tudta, hogy a diákoknak és a tanároknak, tehát az egész iskolának mire is van szüksége. Otthon is, és az iskolában is azt éreztük, hogy jó kezekben vagyunk. Ezért örökké hálásak leszünk neki.

Tökéletesnek láttuk azért is, mert egy igazi közösség-szervező volt. Bárhol is jelent meg, ott előbb-utóbb egy igazi, élő közösség alakult ki. Ez a családján túl, az iskolában is így volt. Olyan közösségeket épített, amelyekből senki sem lógott ki, amelyekben mindenki otthon érezhette magát. Erős, összetartó közösségek születtek a keze alatt, amelyek mind a mai napig léteznek, élnek. Az életén túlmutatót alkotott hát. Különleges ember volt.

Van még egy dolog, amiért tökéletesnek gondoljuk őt. Mindenki a tehetséget és a lehetőséget látta meg. Nem volt számára olyan, hogy rossz, tehetségtelen gyerek. Nem ismerte ezt a két fogalmat, ha a fiatalokról volt szó. Mindenki a jót, a lehetőséget látta meg, és minden erejével azon volt, hogy

mindenki kihozhatta magából a legjobbat. Azon fáradozott, hogy mindenki megtalálja az örömet abban, hogy tanulhat.

Jó ember volt, aki rengeteg jó dolgot tett gyermekekkel, felnőttekkel egyaránt. Jobbá tette a mi kis világunkat. Ezért szerettük, és szeretjük mind a mai napig!

Stöckert Dávid

Győző bácsi

Győző bácsi... egy név, amit mindig egy emberhez fogunk kapcsolni. Nem fog róla más eszünkbe jutni, nem keresgélünk az emlékeinkben ismerősök után kutatva, mert azonnal megjelenik lelki szemeink előtt az arca, az alakja, ahogy szüntelenül tevékenykedik, intéz, irányít, a maga határozott ám mindig kedves, segítő, támogató hangján...

Győző bácsi... akinek a lelkesedése, közvetlensége, humora, győzött meg minket szülőket arról, hogy gyermekeinket a Kosztolányiba írassuk, „kosztolányisok” legyünk. A legnagyobb kincsünket bíztuk rá és Ő igazi értéként bánt az összes rábízott kincssel: a gyermekeinkkel...

Győző bácsi... akivel minden nap összefutottunk a folyosón, az udvaron, az iskola előtt, vagy az ebédlőben és minden táborba induláskor vagy érkezéskor a vasútállomáson is, hiszen mindig a gyerekek közt mozgott, figyelt, terelgetett, irányított, hogy minden zökkenőmentesen menjen...

Győző bácsi... aki már az első héten tudta minden új kisdíák nevét, ugyanúgy, mint az összes többiét 1-8-ig kivétel nélkül...

Győző bácsi... aki a gyerekekben soha nem a hiányosságot kereste, hanem a pozitívumot, aki még a legproblémásabb gyerekekben is megtalálta azt. Őrá még a legnehezebben kezelhető gyerek is felnézett... szerették, mert érezték, hogy szereti őket...

Győző bácsi... aki ha örömünk volt, velünk örült. Ha bánatunk, vígasztalt, tanácsot adott. Ha problémánk volt, igyekezett megoldani. Mindenkiel szeretettel és tisztelettel bánt. Figyelmesen, igazságosan, kedves szigorral terelgette minden „gyerekét” az úton...

Győző bácsi... aki nemcsak megkövetelte, hanem ő maga meg is testesítette a legfőbb emberi értékeket: a szeretetet, becsületet, szépre, jóra törekvést...

Győző bácsi... aki anno azt ígérte: „Hétfőn találkozunk”... és akkor először... nem teljesítette azt, amit megígért... felfoghatatlan volt akkor és felfoghatatlan ma is.de itt hagyott valamit. Valamit, ami a mai világban ritka kincs. Egy olyan értékrendet, egy olyan követendő példát, amit bátran állíthatunk gyermekeink elé.

Győző bácsi... aki mindig csak adott... és mi szülők sosem feledjük...

Benéné Horváth Katalin

Stöckert Győző emlékére

Kinek mit jelent ez a név? A József Attila lakótelep idősödő generációját kérdezve mindenki tudni fogja, hogy a Kosztolányi Dezső Általános Iskola igazgatója volt.

A jelenlegi iskolai tanulók közül már csak kevesen láthatták a kedves, segítőkész Győző bácsit. Akik ismerték, személyes jó barátjuknak tekinthették. A régi tanítványok példaképként emlékeznek rá. Sosem fogják elfelejteni érdekes történelem óráit, kedves, nyílt mosolygós tekintetét, szigorú következetes személyiségét.

Megszámlálhatatlan sok szülő fordult hozzá bizalommal segítségért.

Ilyenkor az ember sok szépre emlékezik, mégsem tudom kitörölni emlékezetemből azt a napot, amikor rengeteg szülő, gyerek, ismerős és barát jött gyertyát gyújtani az iskolához, megtudván tragikus halálát. Felnőtt tanítványok gitárral kezükben könnyek közt énekelve emlékeztek Győző bácsira a gyertyák fényénél. Megható volt az a szeretet, ami áradt a tömegből. Mindenki sírva mesélt szép történeteket.

Meggyőződésem, hogy így emberről csak azok emlékeznek, akik mérhetetlen szeretettel, megbecsüléssel és tisztelettel gondolnak rá.

Személyes emlékeim felsorolhatatlanok, hiszen 1977 óta együtt dolgoztunk az iskolában. Eleinte kollegaként, barátként, ismerve egymás családi életét, majd az utolsó majdnem húsz évben az iskola vezetőiként is, teljes összhangban.

Vezetői tulajdonságai közül sokat példaként tartottam szem előtt. Céljaink közösek voltak, mindenek előtt a tanulók érdekei álltak. Irigyeltem fantasztikus képességét, miszerint minden gyereknek tudta nevét, családi körülményeit. Mindig volt hozzájuk egy-egy kedves szava. Akár kolléga, akár szülő vagy gyerek fordult hozzá segítségért, azonnal tette készen állt, hogy mindent megmozgatva segítsen.

Főnökként tudott határozott, kemény lenni, mégis minden kollégája barátként tekintett rá. Felejthetetlenek a közös tantestületi kirándulások, összejövetelek, ahol mindenki megismerhette vidám, humoros, jókedvű mivoltát. Nem sokan mondhatják el magukról, hogy több generáció őrzi szívében emlékét. Ő az, aki kitörölhetetlen nyomot hagyott iskolánk életében.

Kisfalusi Éva

Stöckert Győző emlékére

Stöckert Győzőt az 1979/80-as tanévben ismertem meg, amikor az Ifjú munkás utca 1. szám alatti Általános Iskola tanítója lettem. A tantestületben fiatal tanítók és tanárok voltak többségben, így könnyű volt a beilleszkedés. Az idősebb pedagógusok sok szeretettel és figyelemmel követték a munkánkat és patronáltak bennünket.

Győző bácsi kezdetben napközis tanár volt és mellette történelmet tanított. Akkor még mindketten tanultunk tanítás mellett. Ő történelem és népművelő szakos volt, én a Budapesti Tanítóképző speciális tagozatát végeztem. A tanulás és tanítás mellett szabadidőnkben közös programokat is szerveztünk. Az iskola tornatermében sportoltunk, kirándulni jártunk és egymás lakásában is megvendégtünk egymást. A fiatal tanárok és tanítók vállalták a nyári táborok szervezését, lebonyolítását Ráckevén és Balatonlellén. Sok élményt szereztünk, amire szívesen emlékezem vissza: gombaszedés kirándulás közben, számárpókerezés, most mutasd meg, műveltségi vetélkedők... Rengeteget nevtünk. Mondhatom, hogy jó barátságok alakultak ki, ami a munkánkra is pozitívan hatott.

A tanítást nagyon komolyan vettük, tudtuk, hogy a gyerekek oktatása és nevelése az egyik legfontosabb feladat, a felnőttek példamutatása meghatározó. Nevelési értekezleteken Győző bácsi gyakran felszólalt, sokszor egyetértettem vele. Tanulmányai befejezése után is rendszeresen járt továbbképzésekre, folyamatosan képezte magát.

Igazgatóként több cikluson keresztül vezette az iskolát, talán a kerületben ő volt az az igazgató, aki a tantestület és a képviselők támogatásával folyamatosan, hosszú ideig megtartotta a vezetői státuszát. Az ő javaslatára lett iskolánk neve Kosztolányi Dezső Általános Iskola. Gyerekszerető, gyerekközpontú tanár és igazgató volt. Erre a legjobb példa, hogy az iskolánk minden tanulójának tudta a nevét. Gyakran sétált a gyerekek között és nevén

szólítva beszélgetett a diákokkal. Tanítványai szerették az óráit, szeretettel emlékeznek iskolánkra és Győző bácsira...

A tantestület az ő vezetése alatt megerősödött szakmailag. Minimális volt a fluktuáció. Rendszeresen jártunk többnapos továbbképzésekre, kirándultunk minden évben, többször külföldön is. Sajnos az az igazság, hogy a fiatal tantestületből az évek során idősödő tantestületté váltunk.

Személyes emlékeim közé tartozik, hogy testvéremnek ő volt az osztályfőnöke, fiának pedig a tanára. Családtagjaim is elismerték a tudását, pedagógiai hozzáértését.

Idejének jelentős részét töltötte az iskolában. Korán érkezett és késő délután ment haza. Nála igaz a mondás, hogy második otthona az iskola volt. Vezetőként sok konfliktust is meg kellett oldania. Én sem értettem mindig egyet vele, mert maximalista volt. Szerinte a pedagógus nem hibázhat, ezt sokszor emlegette. Később azért belátta, hogy tévedni emberi dolog, még a pedagógusnak is.

Hálával és szeretettel gondolunk emlékére családtagjaimmal együtt.

Életműve ez az iskola, vigyázzatok rá és becsüljétek meg!

Köszönet a jelenlegi iskolavezetésnek, hogy iskolánk folyamatosan fejlődik és jó hangulatban, környezetben, gyerekszerető tantestület tanítja gyermekeinket, többek között az én kis unokámat is, aki örzi a családi hagyományt és ebbe az iskolába jár, sőt szeret iskolába járni.

Sándor Gabriella

Ki volt ő?

Stöckert Győzővel évtizedekig dolgoztam együtt a Kosztolányi Iskolában, de személyisége még így is titokzatos, rejtélyes maradt számomra.

Jó tanár volt. Mindenféle „hókuszpókusz” nélkül tanított. A gyerekek szerették, csodálták nagy tudásáért, a szülők tisztelték őt.

Másik arcát mutatta meg a balatonlellel táborozások alkalmával, ahol fiatal korától kezdve sok-sok nyáron keresztül -még igazgatósága idején is- táboroztató tanárként dolgozott. Laza és humoros tudott lenni. Mindig a legnagyobb „rinaldók” tartóztak a csoportjába, akiket szépen megszelídített.

Nekem nagyon kellemes emlékem, mikor esti programként a gyerekekkel a lellel vursliba mentünk, ahol mi is kipróbáltuk a dodzsemet. Az Igazgató Úr vezetett, nagyokat nevetve kergettük a többi autót, vagy éppen próbáltuk kikerülni a nagy ütközéseket.

Egyik évben jól megráfálták őt a 8.-os lányok: Balaton-part, jó meleg napsütés. Győző bácsi a fűvön elnyúlva „kicsit pihentette a szemét”. Az akkor már elballagott leányzók odalopóztak hozzá, és kezét, lábát, megfogva becipelték a hús habok közé, majd bedobták a vízbe. Így vettek revansot négy év történelem-dolgozataiért. Az „áldozat” először csodálkozva levegő után kapkodott, majd a „bűnösökkel” együtt jót nevetett.

Jó kolléga volt, de szigorú igazgató. Mindenkitől megkövetelte a tisztességes viselkedést, hangvételt, öltözködést. Számára az iskolában a gyerekek voltak a legfontosabbak. Ezért a tanároktól elvárta a magas színvonalú

nevelést-oktatást. A diákok tudásának köszönhetően a Kosztolányi a kerület legjobb iskolái közé tartozott.

Korai halála nagy veszteség és fájdalom. Szeretettel emlékszem rá.

Weningerné Bóka Zsuzsanna